

MARTTI LUTHER

Vieraanvaraisuudesta ja kiitollisuudesta

Ja hän (Rebekka) sanoi vielä: "Meillä on runsaasti olkia ja rehua; myöskin yösjaa on meillä antaa." (1 Moos. 24:25)

Pyhä Henki ilahtuu tästä vieraanvaraisuuden esikuvasta ja siksi hän ylistää sitä monin sanoin suuresti. Tyttö kuitenkin lupaa sitä, mikä hänellä ei ole omassa vallassaan: hän kutsuu palvelijan isänsä kotiin, vaikka hän on vain äitinsä palvelijatar. Tästä selviää, mikä on ollut tavanomainen järjestys pyhien perheissä. Onhan edellä mainittu Aabrahamista ja Lootista, että he ovat olleet alati valmiit ja istuneet portilla odottamassa vieraita. Sen vuoksi Rebekka on täysin varma siitä, että hänen vanhempansa ottavat halukkaasti vieraakseen palvelijan. Tässä ylistetään hyväntekeväisyyttä, rakkautta ja vieraanvaraisuutta, hyveitä, joihin pyhät olivat kasvattaneet lapsensa, niin että he olisivat auliita ja vieraanvaraisia eritoten kantaisille, profetoille ja niille, jotka levittivät mukanaan Jumalan sanaa ja taivaallista oppia. Sitä minäkin pyrin noudattamaan ja jäljittelemään heitä siinä.

Silloin mies kumartui maahan ja rukoili Herraa ja sanoi: "Kiitetty olkoon Herra, minun herrani Aabrahamin Jumala, joka ei ole ottanut pois armoansa ja totuuttansa minun herraltani. Herra on johdattanut minut tätä tietä herrani veljen kotiin." (1 Moos. 24:26,27)

Palvelija kumartuu ja lausuu kiitoksen matkan onnistumisesta. Tuosta niin tavanomaisesta ja maallisesta asiasta hän kuitenkin kiittää Jumalaa. Ei mikään voi olla niin vähäarvoista ja pientä, ettei se tarjoaisi aihetta uhuriin ja jumalanpalvelukseen. Kaikessa, mitä sanomme ja teemme, on aina otettava huomioon Jumala, jotta ihmiset käsittäisivät lahjat Jumalan antamiksi ja olisivat niistä kiitollisia. — — — Älköön milloinkaan unohtuko hurskailta Jumalan kunnioittava muistaminen, hänen, joka on kaiken hyvän alkuunpanija ja ylläpitäjä.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 435-436. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Pyhä Henki johdattaa kaikkeen totuuteen

Yhdessä helluntain ajan teksteistä Vapahtaja antaa lupauksen: *“Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.”* (Joh. 16:13) Tässä on kysymys valtavan suuresta siunauksesta Uuden liiton seurakunnalle. Samalla tätä lupausta on käytetty monien harhojen tueksi ulkonaisessa kristikunnassa ja sen liepeillä.

On niitä, jotka sanovat, että Jumala johdattaisi koko totuuteen antamalla uutta ilmoitusta Raamatun lisäksi tai täydennykseksi. Tällaisella perustalla on mm. uskomus siitä, että hän olisi antanut Mormonin kirjan.

Ulkonaisen kristikunnan sisällä samantapainen uskomus on roomalaiskatolisuudessa. Sikäläisen opin mukaan kirkon perimätieto olisi osa Jumalan ilmoitusta. Luther vastusti tätä voimakkaasti: *“Paavilaiset ovat keksineet uutta hölynpölyä, kun ovat ymmärtäneet pahasti väärin Kristuksen sanat Joh. 16:12-13:ssa: ‘Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.’ Paavilaiset ovat satuilleet, että kaikki totuudet, jotka ovat välttämättömiä pelastuksellemme, eivät olisi välitetyt meille Kristuksen ja apostolien kautta, vaan että monia mystereitä olisi säilytetty heitä ja piispoja varten. Niitä he sitten aika ajoin esittäisivät kirkolle aina kasvavassa viisaudessa. Kaikkea sellaista hölynpölyä vastustamme Kristuksen sanalla: ‘Heillä on Mooses ja profeetat. (Luuk. 16:29)”* (SL 1, 1526)

Samantapainen uskomus on myös sellainen, että joku yksityinen ihminen saisi Jumalalta uutta ilmoitusta Raamatun lisäksi ja näin voitaisiin laa-

tia uusia oppeja. Näin ei ole, vaan kaiken opetuksen on oltava Raamatun sanan mukaista. Myös tätä Luther korosti ja teroitti vakavasti, että kaikki Raamatun yläpuolelle tai sitä vastaan asetettava opetus on sielunvihollisesta.

Kuinka Pyhä Henki sitten toteuttaa lupauksia kaikkien totuuteen johdattamisesta? Se tapahtuu Uuden testamentin ilmoituksen välityksellä. Pyhä Henki johdatti apostoleja syvemmälle evankeliumin totuuteen, mm. osoittamalla Pietarille, että Uuden liiton seurakunta ovat ne, jotka uskovat Jeesukseen, eikä kansallisilla eroilla ole merkitystä (Apt. 10) Erityisesti apostolien kirjeissä sovelletaan Kristuksen antama armo kaikkien lukijoiden ja kuulijoiden uskottavaksi.

Luther antaa suuren arvon kirjeille juuri siinä yhteydessä, kun hän puhuu otsikkomme lupauksesta: “Evankeliumi loistaa selvemmin ja kirkkaammin pyhän Paavalin kirjeissä kuin neljässä evankeliumissa. Sillä neljä evankelistaa ovat kuvanneet Kristuksen elämää ja sanoja, jotka kuitenkin eivät tulleet ymmärretyiksi ennen kuin Pyhän Hengen, joka Kristuksen sanojen mukaan kirkastaa häntä (Joh. 16:14), tulemisen jälkeen. Pyhä Paavali ei kirjoita mitään Kristuksen elämästä, mutta selvästi ilmoittaa, miksi hän tuli ja kuinka me hänestä hyödyimme.” (SL 12, 119)

Näitä Lutherin sanoja ei kuitenkaan pidä käsittää vastakohtana sille, että myös evankeliumiteksteissä tulee ilmi sanan tarkoitus, nimittäin uskon syntyminen ja vahvistuminen. Apostoli Johannes kirjoitti: *“Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä.”* (Joh. 20:30,31)

Näin Pyhä Henki johdattaa uskomaan ja luottamaan Raamatun sanaan. Siinä Jumala ilmoittaa meille kaiken totuuden. Sen keskuksena on syntien anteeksiantamus Kristuksen tähden. Tämän armon omistamme uskonnolla evankeliumin sanaan ja sakramentteihin liittyvän lupauksen.

Sanan antama tieto antaa täysin riittävän perustan varmuudelle pelastumisesta. Tämä tieto on vajavaista siihen verrattuna, mitä autuudessa saamme nähdä ja kokea. Pyhä Henki kuljettaa Kristuksen omat perille autuuteen armon varassa, niin kuin katekismuksen kolmannen uskonnokappaleen selityksessä lausutaan: “Tässä kristikunnassa Pyhä Henki antaa joka päivä runsain määrin minulle ja kaikille uskoville kaikki synnit anteeksi, ja herättää viimeisenä päivänä minut ja kaikki kuolleet sekä antaa minulle ja kaikille Kristukseen uskoville iankaikkisen elämän.”

Kimmo Närhi

Nyt on pelastuksen päivä

Tämän aamuinen tekstimme on Paavalin toisesta kirjeestä korinttolaisille, luvusta kuusi, ensimmäinen ja toinen jae:

“Hänen työtovereinaan me myös kehoitamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sillä hän sanoo: ‘Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut.’ Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.” (2 Kor. 6:1-2)

Tekstissämme apostoli Paavali seuralaisineen puhuu meille Jumalan työtoverina. Tämä tarkoittaa sitä, että hän toimii Jumalan käskystä ja tekee työtään yhdessä Jumalan kanssa. Apostolin kautta Jumala puhuu meille. Hän kehottaa tekstissämme meitä myös juuri tänä päivänä ottamaan vastaan armonsa syntiemme anteeksi saamiseksi.

Tarvitsemme armoa tänäänkin

Pyhän Jumalan edessä olemme tänään, kuten kaikkina elämämme päivinä, syntisiä, ja siksi tarvitsemme hänen armoaan. Syntisyys näkyy meissä päivittäin ajatuksissamme, sanoissamme ja teoissamme. Synti ei meissä ole vain ulkoisissa teoissa ja käyttäytymisessä, vaan paljon syvemmillä: luonnostaan koko olemuksemme on kääntynyt pois Jumalasta. Me emme lihamme puolesta ole hänen yhteydessään. Jumala on pyhä ja täydellisen hyvä, mutta hänen kirkkautensa valossa me huomaamme olevamme pahoja. Emme rakasta niin kuin meidän pitäisi, emme häntä emmekä lähimmäisiämme. Mikään oma

tekomme ei voi tehdä suhdettamme Jumalaan oikeaksi: koska olemme syntisiä, kaikki tekomme ovat synnin tahraamia. Synti on sekaantuneena kaikkiin ihmisperäisiin mielenliikkeisiin, tahdon ratkaisuihin ja päätöksiin. Tämän takia tekstissä mainittu Jumalan armon vastaanottaminen ei voi tarkoittaa jonkinlaista ihmisen omaa päätöstä tai ratkaisua “avata sydämensä Jeesukselle” tai muuta senkaltaista. Olemme ehdottoman syntisiä itsessämme, ja siksi meidän tarvitsee ottaa Jumalan armo uskolla vastaan myös tänä aamuna.

Armo on tänäkin päivänä tarjolla syntisille uskolla vastaanotettavaksi

Mutta mitä Jumalan armo on? Se on Jumalan meitä ansiottomia kohtaan osoittama rakkaus Kristuksessa Jee-

suksessa. Paavali kuvailee sitä kirjeessään juuri ennen tekstinämme olevaa kohtaa. Hän sanoo näin: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." (2 Kor. 5:19a) Jumala on Kristuksessa itse ottanut kantaakseen meidän syntimme. Jeesus eli meidän puolestamme täysin Jumalan tahdon mukaisen elämän. Hän piti täydellisesti Jumalan käskyt, joita me emme ole pitäneet. Lisäksi hän alistui monenlaiseen ihmiselämän tuskaan ja vaikeuteen. Mitään tästä hänen ei olisi tarvinnut tehdä itsensä takia, koska hän on Jumala ja koko luomakunnan Herra,

vaan hän tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon meidän takiamme. Hänen pyhä elämänsä luetaan meidän hyväksemme. Hän otti myös kantaakseen ristillä syntiemme ansaitseman rangaistuksen ja kärsi puolestamme kadoituksen tuskan. Näin Jumalan tahto, hänen pyhä lakinsa, on täytetty. Jeesus teki kaiken meidän sijaisemme, joten nyt me olemme sovitettut Jumalan kanssa. Paavali kirjoittaa Kristuksesta: "Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi." (2 Kor. 5:21) Kristus otti meidän syntimme päällensä niin täy-

dellisesti, että Raamattu sanoo suorastaan Jumalan tehneen hänet synniksi. Näin myös hänen hankkimansa vanhurskaus on niin täydellisenä tarjolla meille, että Raamattu sanoo meidän hänessä tulevan Jumalan vanhurskaudeksi. Kun Jumala katsoo meihin Kristuksessa, hän ei enää näe meissä syntiämme ja puutettamme, vaan vain rakkaan Poikansa pyhyiden ja vanhurskauden. Näin suunnaton lahja on Jumalan armo.

Tätä armoa me emme voi ansaita. Se on jo valmiina, Kristus on sen pyhällä elämällään ja sijaiskärsimissellään hankkinut meille. Sen vuoksi tänäänkin on pelastuksen päivä. Turvaa vain tähän armoon ja luota siihen, että Jumala on sinullekin Kristuksessa armollinen, että Jeesus on tehnyt tämän kaiken juuri sinunkin edestäsi. Näin otat uskolla Jumalan armon vastaan niin, ettei se jää turhaksi. Mikään teko meidän puoleltamme ei siis ole tarpeen armon saamiseksi, sillä Jumala on jo tehnyt kaiken. Armon saamiseksi myöskään mikään tunne tai kokemus ei ole tarpeen, sillä armo on Jumalan sydämessä, eikä meidän. Syntyäksemme uudesti emme voi myöskään itse tehdä mitään ratkaisua tai päätöstä, vaan Jumala itse synnyttää meissä uskon sanallaan ja sakramenteillaan. Sittem, uskon kautta vanhurskaina, tahdomme Jumalan armon voimalla kääntyä hänen puoleensa ja tehdä hyviä tekoja, vaikka ne jäävätkin aina vaja-
vaisiksi Jumalan edessä eivätkä ansaitse armoa. Niin pelastus ei ole meidän vallassamme, jotka tahdomme ja ponnistelemme, vaan Jumalan, joka on armollinen. (Room. 9:16) Kaikki omamme on synnin turmelemaa, mutta

saamme uskoa, että Jumala on meille armollinen Poikansa tähden. Vaikka me olemme voimattomia, Jumala on voimallinen; hän on totisesti se, joka vanhurskauttaa jumalattoman ja kutsuu olemattomat, ikään kuin ne olisivat. (Room. 4:17) Nyt on siis, kuten tekstimme sanoo, otollinen aika ja pelastuksen päivä. Olet armon tarpeessa ja armo on juuri sinulle tarjolla. Ota se uskolla vastaan tänäkin päivänä, niin se ei jää kohdallasi turhaksi.

Armo kasvattaa meitä päivittäin hyvissä teoissa

Ilman Jumalan armoa emme voi tehdä hyviä tekoja. Mutta kun uskomme, Pyhä Henki tulee asumaan meihin, ja Jumala alkaa tehdä meissä pyhityksen työtä. Hän kasvattaa meitä joka päivä elämään uskossa ja rakkaudessa, hyviä tekoja tehden. Tälläkään tavalla armo ei siis jää turhaksi tai toimettomaksi kohdallamme, kun otamme sen uskossa vastaan. Jumalan armo on voimallinen ja vaikuttava. Koska meidän ei teoillamme tarvitse ansaita mitään Jumalalta, olemme vapaat tekemään hyvää kiitollisuudesta ja rakkaudesta Jumalaa kohtaan. Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä. (1 Joh. 4:19) Hyviä tekoja ovat kaikki Jumalan tahdon mukaiset teot, kun ne tehdään uskossa Vapahtajaan. Tahtonsa Jumala on ilmoittanut meille kymmenessä käskyssä. Uskosta Vapahtajaan saamme päivittäin voimaa ja halua elää Jumalan hyvän tahdon mukaan. Saakoon armo kasvattaa meitä tänäkin päivänä uskossa, toivossa ja rakkaudessa Jumalaa ja lähimmäistämme kohtaan.

Vesa Hautala

“*Kuinka tämä voi tapahtua?*”

(Kolmiykseydenpäivä, 1. vuosikerran evankeliumi)

“Mutta oli mies, fariseusten joukosta, nimeltä Nikodeemus, juutalaisen hallitusmiehiä. Hän tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: “Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kansansa.” Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: “Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” Nikodeemus sanoi hänelle: “Kuinka voi ihminen vanhana syntyä? Eihän hän voi jälleen mennä äitinsä kohtuun ja syntyä?” Jeesus vastasi: “Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Mikä lihasta on syntynyt, on liha; ja mikä Hengestä on syntynyt, on henki. Älä ihmettele, että minä sanoin sinulle: teidän täytyy syntyä uudesti, ylhäältä. Tuuli puhalttaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt.” Nikodeemus vastasi ja sanoi hänelle: “Kuinka tämä voi tapahtua?” Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: “Sinä olet Israelin opettaja etkä tätä tiedä! Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: me puhumme, mitä tiedämme, ja todistamme, mitä olemme nähneet, ettekä te ota vastaan meidän todistustamme. Jos ette usko, kun minä puhun teille maallisista, kuinka te uskoisitte, jos

minä puhun teille taivaallisista? Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitasi hän, joka taivaasta tuli alas, Ihmisen Poika, joka on taivaassa. Ja niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän, että jokaisella, joka häneen uskoo, olisi iankaikkinen elämä.” Joh. 3:1-15:

Jumalan sanan opetusta kolmiykseydestä pidetään välillä vaikeasti käsitettävänä. Sitä se onkin siinä mielessä, että Jumalan olemus ei ole meidän järkemme tavoitettavissa. Kuitenkin tämä kolmiykseydenpäivän teksti tuo sydämилlemme valtavan lohdutuksen. Se opettaa, kuinka Jumala tuo autuuden syntiselle ihmiselle ja vie hänet taivaaseen.

Nikodeemus tiesi, kuten muutkin juutalaiset, että Jumala on yksi. Nikodeemus oli tehnyt myös oikean johtopäätöksen: Jumala on lähettänyt Poikansa maailmaan, ja Jeesus on tuo luvattu Poika. Jeesus oli tullut maailmaan antaakseen henkensä koko maailman syntien tähden. Tästä Jeesus tarkemmin julisti Nikodeemukselle.

Jeesus opetti myös Pyhän Hengen työstä ja pyhän kasteen sakramentista. Syntinen ihminen tarvitsee uuden syntymisen päästäkseen autuuteen. Niin sinäkin välttämättä tarvitset. Maallinen syntymisesi hyödyttää sinua joitakin vuosikymmeniä ja sitten on sinun aikasi kuolla. Iankaikkinen kadotus on sen edessä, joka siirtyy iäisytyteen ilman uutta syntymistä ja Vapahtajaa.

Tätä onnettomuutta vastaan Jumala on säätänyt uuden syntymisen sakramentin, pyhän kasteen. Onneton se, joka kastetta halveksii niin, ettei pidä sitä ollenkaan tarpeellisenä tai usko sen pelastavaan voimaan. Onneton se, joka ajattelee omasta kasteestaan niin, että se vain kerran aikanaan tapahtui, mutta ei nyt mitään vaikuta. Onnellinen, rakas Jumalan lapsi puolestaan olet, kun uskossa omistat kasteessa saamasi lahjat. Sinut, syntisen, on Isä ottanut lapsekseen pyhässä kasteessasi. Siinä olet tullut liitetyksi Kristukseen ja Pyhä Henki on synnyttänyt sinut uudesti. Pyhän kasteen lahjassa ja

Jumalan peruuttamattomassa armo-lupauksessa on turvasi synnin painaessa ja lohtusi kaikessa omantunnon häädässä.

Näin Pyhän Kolmiykeyden päivänä saat omistaa Jumalan rauhan, tuntea Isän rakkauden ja armon hänen Poikansa sovitustyön tähden ja jatkuvasti lohduttaa sydämesi sillä armolla, jonka Pyhä Henki sanassa ja sakramenteissa sinulle jakaa. Näin kuulut niihin, joista Vapahtaja tekstissämme lausuu: "... että jokaisella, joka häneen (Jeesukseen) uskoo, olisi iankaikkinen elämä."

Kristuksen seuraamisesta

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, amen.

Olkaa siis Jumalan seuraajia, niinkuin rakkaat lapset, ja vaeltakaa rakkaudessa, niinkuin Kristuskin rakasti teitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Jumalalle "suloiseksi tuoksuksi". Ef. 5:1-2

On tapana sanoa: "lapsi on tullut isäänsä" tai "lapsi on isänsä kaltainen", kun huomataan lapsen ottavan mallia isänsä eleistä ja käytöksestä. Hartaustekstissämme Paavali kehottaa meitä ottamaan mallia taivaallisesta Isästämme, eli olemaan Jumalan seuraajia. Hän nostaa tässä yhteydessä esille kaksi puolta Jumalan oikeanlaisesta seuraamisesta: Hartaustekstissämme edeltävässä jakeessa Paavali kehottaa meitä olemaan toisiamme kohtaan anteeksiantavaisia ja toisessa jakeessa hän tuo rinnalle aktiiviset rakkauden teot kaikkia ihmisiä kohtaan.

1) Olemmeko vaeltaneet niin kuin rakkaat lapset?

Kuinka on sinun Jumalan seuraamiseni laita? Oletko todella vaeltanut niin kuin rakas lapsi? Kykenetkö sanomaan, että olet tehnyt kaiken mahdollisen, minkä pystyt, jotta sinä omalta

osaltasi tukisit uskonveljiesi ja -sisartesi kilvoitusta? Voitko koko sydämeistäsi tunnustaa, että vaikka koko muu maailma on paatunut ja rakkaudeton, niin sinun sydämesi on palamalla palanut rakkaudesta lähimmäistä kohtaan? Pystytkö todella uskottelemaan itsellesi, että silloinkin, kun muut eivät ole kohdelleet sinua oikeudenmukaisesti, olet ottanut heidän lyöntinsä vastaan ja saman tien antanut anteeksi, ennen kuin he ovat edes ymmärtäneet erheitään?

Eikö kuitenkin jokainen joudu näiden kysymysten edessä toteamaan, kuinka vajaaksi vaellus on jäänyt? Kun katsot omaa elämäsi, sinun on vaikea löytää pyyteettömiä tekoja. Helpommin mieleen tulevat ne kerrat, jolloin olisit voinut tehdä jotakin toisen parhaaksi, mutta jätit sen tekemättä, tai muistat, kun toisen käytös on ärsyttänyt, ja se on jäänyt pitkäksi ajaksi kaivelemaan sydämessäsi. Ehkäpä haet tekosyytä, joilla voit oikeuttaa kylmyytesi. Voit, vaikka sanoa kaikkien sinulle läheisten seurakuntiemme jäsenten olevan niin hajallaan ympäri Suomea, että kristillistä rakkautta on mahdotonta osoittaa heille. Kännköiden, sähköpostin ja internetin aikana tuo selitys ei tunnu kuitenkaan uskottavalta; meillä on paljon välineitä joiden avulla voimme olla yhteydessä

uskon sisaruksiimme, joihin olemme erityisesti ystäväystyneet. Anteeksi-antamattomuutta voit perustella toisen pahoilla teoilla, mutta seuraatko Vaapahtajasi esimerkkiä tehdessäsi näin? Oletko hyvä todistus Jeesuksen kaltaisesta mielenlaadusta, kun olet täynnä katkeruutta? Muistat varmaan, miten Kristus toimi, kun Häntä kohtaan osoitettiin sellaista vihaa, jota kukaan meistä ei ole samassa määrin kokenut! Tekosyitä voit varmasti keksiä, kuinka paljon tahansa, mutta rehellinen itse-tutkiskelu Jumalan lain ehdottomia käskyjä vasten vie lopulta välttämättä tunnustamaan: “Minulla on kylmä sydän, joka ei missään nimessä rakasta niin syvästi kuin sen pitäisi rakastaa, jotta se täyttäisi Jumalan vaatimukset.”

2) Oikean vaelluksen oikea perusta.

Onneksi meidän lapseutemme perusta ei ole siinä, kuinka hyvin onnistumme seuraamaan Jumalaa! Jos näin olisi, me kaikki olisimme aivan toivotomassa tilassa, Jumalan lain ja omatuntomme todistaessa että olemme syntisyydessämme ansainneet helvetin ikuisen kidutuksen. Paavali ei kuitenkaan sano: “Seuratkaa Jumalaa, jotta olisitte Jumalan rakkaita lapsia”, vaan hän pohjaa kaiken kehottamisensa Jeesuksen sovitustyöhön: “*Kristuksen rakasti teitä ja antoi itsensä meidän edestämme lahjaksi ja uhriksi.*” Vasta tähän työhön perustuvalla lapsen aseman pohjalta hän kehottaa meitä vaeltamaan sen mukaan, mitä me jo olemme Jeesuksessa. Saamme koko sydämestämme turvata siihen, että Jeesus oli täydellinen rakkauden töissä meidän penseytemme tähden. Hän antoi vihamiehilleen anteeksi, jotta meillä

olisi Jumalan anteeksiantamus ja Hän todella kärsi täysin meidän rangaistuksemme, jotta mikään ei voisi erottaa meitä Jumalasta. Meille, jotka olemme luonnostamme vihan lapsia, ansaittiin valmis ja täydellinen pelastus. Eihän Jeesus valmistanut sellaista sovitusta, joka antaa vähän ylimääräistä apua niille, jotka haluavat pelastaa itsensä. Hän ei myöskään antanut vain esikuvaa, jota jotenkin erityisen hyveelliset ihmiset voisivat seurata, jotta he ansioituisivat Jumalan edessä. Jeesuksen koko työn suuruus hahmottuu parhaiten meidän epätoivoista tilaamme vasten. Meille ei riitä hyveellisen ihmisen esimerkki tai puolittainen sovitus, vaan me tarvitsemme kaiken pelastukseen vaadittavan lahjana. Saamme riemuita siitä, että Jumalan suuresta armosta me voimme tunnustaa: Kyllä, olen tosi syntinen, mutta olen vielä sitäkin enemmän armahdettu Jeesuksen armoityön tähden. Vasta tässä luottamuksessa voimme käydä seuraamaan Jumalaa, koska meistä tulee ensin Jumalan lapsia ja vasta sitten teemme tekoja “*niinkuin rakkaat lapset*”.

Eihän maallisessakaan elämässä isästä mallia ottaminen ole lapseuden perusta vaan se on luonnollinen seuraus siitä, että lapsi on isän oma ja elää tämän yhteydessä. Samoin on hengellisessä elämässä. Jumalan seuraaminen ei ole ahdistavaa käskyjen mukaan puurtamista, joka meidän pitää kiskoa itsestämme irti, vaan se syntyy välttämättä Jumalan lapseudesta, välillä jopa niin, että emme osaa itsekään huomata sitä. Hartaustekstimme ei ole ristiriidassa tämän kanssa, vaikka se sisältääkin kehotukset: “*Olkaa siis Jumalan seuraajia*” ja “*vaeltakaa rakkaudes-*

sa”. Niiden tarkoituksena on ohjata vaellusta. Pieni lapsi tarvitsee usein vanhemman ohjausta, kun hän ei seuraa heidän hyvää esimerkkiään. Hengellisessä elämässä me, Jumalan lapset, tarvitsemme kehotusta seuraamiseen, koska meitä vaivaa tässä elämässä syntinen liha. Sen pyrkimyksenä on jatkuvasti viedä meitä harhateille ja vaikuttaa meissä Jumalan sanan vastaisuutta. Kehotukset eivät itsessään anna tarvetta noudattaa Jumalan sanaa, vaan ne antavat suuntaviivat, joiden mukaan vaeltaa. Halun seuraamiseen synnyttää vain evankeliumi.

Siispä, tänä iltana saamme kiittää Jumalaa siitä, että Hän on antanut Kristuksen täydelliseksi esikuvaksi vaeluksellemme ja että evankeliumin kautta saamme halun seurata tätä pyhää esimerkkiä elämässämme. Jumala on ollut vieläpä niin hyvä meille, että

Hän on suonut kehotuksia ja lakinsa ohjaamaan vaellustamme, jotta emme vain ekyisi taivastietämme. Vielä syvemmin kiitollisia voimme olla, kun muistutamme itseämme Jeesuksen ristintyöhön perustuvasta lapsen asemastamme. Tähän Jumalan suureen armotyöhön liittyen haluan jättää teille nämä kauniit Gerhardin Kristukselle osoittamat sanat, jotka olkoot meidän sielujemme turva oman vajavaisen vaelluksemme keskellä, tänään ja kaikkina elämämme päivinä:

“Minä olin syyllistynyt rikokseen, sinä sen hyvität. Minä olin ryöstänyt, sinä maksat. Minä olin tehnyt syntiä, sinä kärsit.”

(Johannes Gerhard: Uskon pyhä salaisuus, Kiitos Kristuksen kärsimyksestä, s. 242)

Mika Bergman

Iäkäs ihminen Jumalan lapsena

»Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan» (Jes. 46:4).

»Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen» (Matt. 28:19).

Jos joku tulisi kysymään minulta: "Mikä on yksi suurimmista iloista pastorin virassa?», vastaukseni löytyy liturgian sanoissa, synninpäästön sanoissa, joka julistetaan seurakunnalle jumalanpalveluksessa:

»Kaikkivaltias Jumala, meidän taivaallinen Isämme, on armahtanut meitä ja on antanut Hänen ainokaisen Poikansa kuolemaan meidän edestämme ja Hänen tähtensä ja antaa kaikki meidän syntimme anteeksi. Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä ja on luvannut antaa Pyhän Henkensä heille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu. Suo, Herra, meille kaikki tämä». (The Lutheran Hymnal. Huom! Synninpäästön sanamuoto poikkeaa jonkin verran seurakunnissamme käytössä olevasta sanamuodosta.)

Tämä liturgian osa sanoo melkeinpä kaiken. Minulla on ilo muistuttaa jokaiselle, että Jumala on taivaallinen Isämme ja että Hänen rakkautensa meitä kohtaan on niin voimallinen, että hän antoi ainokaisen Poikansa kuolemaan edestämme. Niinpä minun tehtäväni pastorina oli muistuttaa jokaiselle, että Jumala on meidän Isämme. Hän on rakastava Isä. Meidän ei pitäisi paeta Jumalaa syntiemme tähden, kuten Aadam ja Eeva tekivät puutarhassa. Rakastetun Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, pyhän, viattoman, katkeran kärsimyksen ja kuoleman tähden, taivaallinen Isämme antaa meille kaikki syntimme anteeksi. Saatamme lähestyä taivaallista Isäämme tietäen, että Hän ei ole vihainen meille. Hän ottaa meidät vastaan aivoimeen ja rakastavaan syliin Jeesuksen Kristuksen kautta.

Pastorin toinen tärkeä tehtävä on muistuttaa Jumalan kansalle, että he ovat todella Jumalan lapsia. Liturgiassa ovat nuo loistavat sanat Johanneksen evankeliumista: »Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi niille, jotka uskovat hänen nimeensä» (Joh.1:12). Pastori ei seiso seurakunnan edessä julistaen omia sanojaan ja hyviä toiveita, vaan hän julistaa juuri sitä Jumalan sanaa, jonka kautta Pyhä Henki on voimallinen ja luo uskovaisia sydämiä. Kun kuulet pastorisi saarnaavan Jumalan Sanasta, siinä kuulet meidän rakastavan taivaallisen Isämme sanat. Yhä uudelleen meille muistutetaan, että olemme Jumalan lapsia.

Synninpäästö päättyy sanoihin: »Suo, Herra, meille kaikki tämä». Jumalan rakkaus, hänen anteeksiantamuksensa ja se, että olemme Jumalan lapsia, on seuraus Jumalan armosta; Jumala suo »meille kaiken tämän». Se kuuluu sekä nuorille että vanhoille. Raamattu puhuu Jumalan lapsista, joita ovat kaikki, jotka uskovat, sekä nuoret että ikäihmiset! Vaikka monia vanhahkoja ihmisiä rasittavat iän tuomat muutokset ja vaivat, Jumalan edessä he vielä ovat Hänen kalliita lapsiaan. Vanhemmat ihmiset ovat myös Jumalan lapsia.

Kokemuksen hyöty

Mutta mitä tarkoittaa olla Jumalan lapsi, kun olet 70-vuotias ja 80-vuotias tai elät vanhaksi 90:n tai 100:n vuoden ikäiseksi? Ikäihmiset ovat kokeneet monia asioita elämässä, sekä hyviä että pahoja. Jumala on siunannut vanhempia lapsiaan läpi koko heidän elämänsä. Sananlaskuissa 9:10-11 me luemme: »Minun avullani päiväsi enenevät ja jatkuvat elämäsi vuodet.» Ihmisen kaikki elämän päivät ovat lahja Jumalalta, meidän taivaalliselta Isältämme! Tämä teksti tekee hyvin selväksi, että elämämme vuodet tulevat Jumalalta, eivätkä itseltämme. Elämä on tarkoitettu eletäväksi hedelmällisenä ja uskollisesti Jumalan lapsena. Mielekäs elämä eletään, kun se eletään Jumalan tahdon mukaan, hänen pyhän Sanansa mukaan, Sanan vaalimana ja hoitamana!

Vanhemmat Jumalan lapset voivat muistaa, miten Jumala on siunannut heitä, ja miten läpi koko elämänsä he ovat löytäneet tarkoituksen eläessään hänen lapsinaan ja hänen tahtonsa mukaan. Lapset ovat riippuvaisia vanhemmistaan, he luottavat vanhempiensa huolenpitoon. Ajattele ikäihmisiä vanhempina veljinä ja sisarina. Me tarvitsemme heidän sanojaan, rakkauttaan ja viisauttaan. Yhä uudelleen meidän tarvitsee istua heidän vierelleen ja kuunnella mitä heillä on kerrottavana meille Jumalasta, elämästä ja Jumalan Sanan tärkeydestä!

Vanhemmilla ihmisillä on taito panna asiat niiden oikeaan perspektiiviin. Nuoremille on hyödyksi ajatella kaikkea, mitä he ovat nähneet ja kokeneet. Heillä on paljon kerrottavaa meille, mutta ei niinkään kertomuksia menneisyydestä, vaan miten Jumala on ollut uskollinen läpi kaikkien vuosien. Me todellakin tarvitsemme vanhempia veljiämme ja sisariamme Herrassa, ja me tarvitsemme heitä hyvin paljon. Tarvitsemme heidän uskollista todistustaan, että elämän myrskyjen ja vastoinkäymisten keskellä Jumala on uskollinen ja muuttumaton. Meidän tarvitsee kuulla vanhemmilta ihmisiltä, että kun epäonnistumme ja teemme syntiä, meillä

vielä on rakastava Isä ja uskollinen Veli, Jeesus Kristus. Vanhemmilla Jumalan lapsilla on tärkeä paikka sisimmässämme ja elämässämme.

Aloitin esitykseni jakeella Jesajan kirjasta, joka puhuu Jumalan huolenpidosta meitä ja erityisesti ikäihmisiä kohtaan, kaikkia Jumalan lapsia kohtaan. Se sanoo: »Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseen saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vatedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.» (Jes. 46:4) Puhuessaan palvelijansa Jesajan kautta Jumala muistuttaa meille, että meidän vanhuuteemme asti, kun olemme vanhoja, ja kamppailemme heikkouden kanssa, Jumala, meidän Isämme sanoo, »Minä kannan sinua... Minä pelastan sinut». Toisin sanoen, Jumala sanoo sinulle ja minulle ja meidän vanhemmille rakkaillemme: »Jopa silloin kun sinä olet vanha, minä olen sama, minä en muutu. Sinä voit luottaa minuun, että minä olen sinun Jumalasi läpi koko sinun elinaikasi. Ja kun olet harmaahiuksinen, kun hiuksesi ovat valkoisia iän myötä, minä huolehdin sinusta. Minä tein sinut, ja minä välitän sinusta... Minä olen vielä vastuussa siitä, mitä minä tein. Se ei KOSKAAN muutu. Minä kannan sinua ja pelastan sinut... Minä otan sinut vastaan ja pidän sinua turvassa sekä tässä elämässä että seuraavassa.»

Jumalan armo kantaa taisteluiden läpi ja lohduttaa synnin hädässä

Tiedän, että monilla vanhemmilla Jumalan lapsilla on erityisiä taisteluja. En viittaa vain iän vaikutuksiin, sen tuomaan heikkouksiin ruumiissa, huonoon muistiin jne. Tiedän, että jotkut kamppailevat monien muistojen kanssa menneisyydestään. Muistan yhden ihmisen, joka kerran kertoi hyvin surullisessa mielentilassa: »Pastori, katson menneisyyttäni ja näen niin hyvin monia asioita, joita häpeän. Olen tehnyt paljon syntiä ja nämä muistot kummittelevat mielessäni ja pelästyttävät minua. Olen myös hukannut monia tilaisuuksia ja laiminlyönyt monia asioita. Kunpa voisin elää elämäni uudelleen!» Meidän vanhemmat veljemme ja sisaremmme eivät ole todellakaan niin erilaisia kuin me olemme; kuitenkin monet vanhentuuksaan kääntävät ajatuksensa usein menneisyyteen. Olemme kaikki syntisiä; kukaan meistä ei voi muistella mennyttä ja sanoa: »Olen ollut hyvä ihminen koko elämäni ajan.» Joillekin tulevat mieleen muistot synneistä, ja perkeleellä on ollut monien vuosien kokemus näiden muistojen suurentamisesta, ja se yrittää kaikin voimin saada meidät ajattelemaan, että Taivaallinen Isämme olisi vihainen meille, aivan kuin hän olisi muuttunut eikä hyväksyisi meitä taivaaseen.

Kalliit ystävät, on ilmeistä, että emme voi elää elämäämme uudestaan. Ei ole mitään tapaa pyyhkiä pois pahoja asioita tai muuttaa mitään menneisyydestä. Kuten parveilevilla heinäsiirkoilla, synnillä ja epäuskolla on tapa kuluttaa päiviä, kuukausia ja elämän vuosia, kunnes jäljellä on vähän. Uskomme vihollinen tietää tämän. Hän osaa aiheuttaa suurta kipua omalletunnonle, jopa heille, jotka ovat nyt vanhentuneet ja todella näkevät synnin vaikutukset elämään. Mutta Joelin kirjassa on viehättävä jae, luku 2, jae 25: »Ja minä korvaan teille ne vuodentulot, jotka heinäsiirikka, syöjäsiirikka ja kalvajasirikka söivät.» Joel tietenkin viittaa heinäsiir-

kaan ja satoon, mutta näen tässä jakeessa hengellisen opetuksen. Yksin Jumala voi antaa anteeksi ja parantaa elämän, jonka synty ja epäusko ovat kuluttaneet. Jumala ei pidä huolta vain meidän huomisestamme. Hän on ainoa, joka nostaa meidät menneisyydestämme ja saa kaikki asiat vaikuttamaan yhdessä meidän parhaaksemme. Me ryöstämme Jumalalta hänen kunniaansa, jos emme tunnusta ja luota siihen, että hän pelastaa meidät. Suurinta jumalanpalvelusta on uskoa hänen hyvyiteensä ja laupeuteensa. »Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt.» (Joh. 6:29) Aitoa jumalanpalvelusta on uskoa »että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan.» (1 Tim. 1:15) Sinun ja minun tarvitsee oppia tämä ja tulla muistutetuksi siitä, samoin kuin vanhemmat veljemme ja sisaremmet tarvitsevat saman muistutuksen.

Arat omatunnot tarvitsevat ohjausta ja rohkaisua, etteivät pohdiskelisi menneisyyttä. Voimme tehdä tämän vasta kun omatunto luottaa yksin Jumalan Sanaan. Vanha Johannes oli kuulemma 90-vuotias, kun hän kirjoitti kolme kirjettänsä. Pyhä Henki innosti häntä sanomaan kaikille Jumalan lapsille: »Lapsukaiseni, tämän minä kirjoitan teille, ettette syntiä tekisi; mutta jos joku syntii tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitin; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien» (1 Joh. 2:1-2); ja »Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.» (1 Joh. 1:9)

Kaikkien Jumalan lapsien tehtävä on ohjata toinen toisemme Jeesuksen tykö, »Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä.» (Ilm. 1:5b) Jumalan vanhemmat lapset eivät tee poikkeusta. Pitäen tämän mielesämme vanhemmat pyhät ja jopa me nuoremmat voimme sanoa Paavaliin kanssa: »Mutta yhden minä teen: unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin, minä riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa, johon Jumala on minut taivaallisella kutsumisella kutsunut Kristuksessa Jeesuksessa.» (Fil. 3:13, 14)

Me kaikki, myös ikäihmiset, olemme Jumalan lapsia. Me saatamme katsoa vastasyntyneitä vauvaa rakkaudella ja kiintymyksellä, saatamme ihaila lasten leikkisyyttä ja iloisia kasvoja, me ihailamme heitä, jotka elävät elämänsä parasta aikaa, mutta Jumala näkee ja rakastaa vanhempia lapsiaan yhtä paljon kuin nuorempia. Jumalan rakkaus ja lapeus eivät tunne poikkeuksia. Vanhempien Jumalan lapsien tarvitsee luottaa Jumalaan ja uskoa hänen lupauksiinsa, aivan kuten meidänkin tarvitsee tehdä. He tarvitsevat rakkautta ja rohkaisua, ja jopa enemmän, koska he ovat Jumalan lahjoja meille ja ansaitsevat rakkauden ja kunnioituksen. Viimeiseksi, mutta ei vähiten, Jumala on luvannut auttaa meitä ja hänen vanhempia lapsiaan. Hän pysyy samana. Voimme luottaa hänen apuunsa ja että hän pelastaa rakkaat lapsensa. Rakkaat ystävät, Jumalan silmissä me olemme aina lapsia, koska Jumala aina rakastaa meitä, kuten vanhemmat syvästi rakastavat lapsiansa. "Suo, Herra, meille kaikki tämä." Aamen.

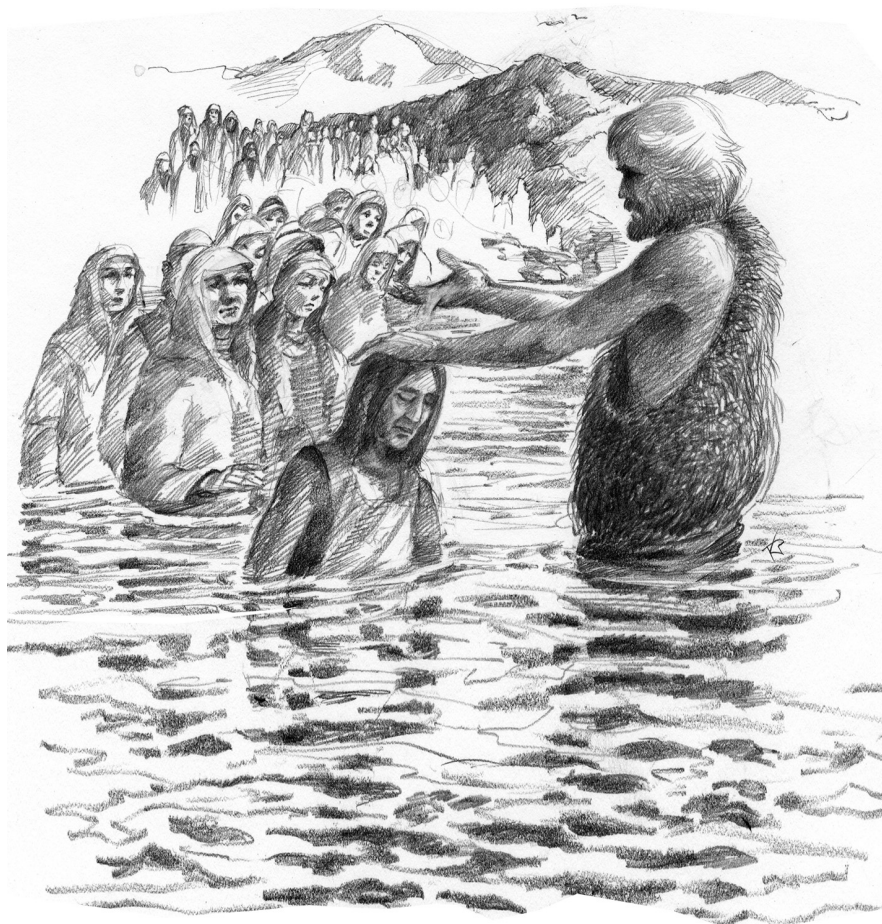
Edward Brockwell

Johannes Kastaja esikuvana meille

Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi taivasten valtakuntaa Juudean erämaassa ja sanoi: "Tehkää parannus, sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle." Sillä hän on se, josta profeetta Esaias puhuu sanoen: "Huu-tavan ääni kuuluu erämaassa: 'Valmistakaa Herralle tie, tehkää polut hänelle tasaisiksi.'" Ja Johanneksella oli puku kamelinkarvoista ja vyötäisil-lään nahkavyö; ja hänen ruokanaan oli heinäsiirkat ja metsähunaja. Silloin vaelsi hänen tykönsä Jerusalem ja koko Juudea ja kaikki Jordanin ympä-ristö, ja hän kastoi heidät Jordanin virrassa, kun he tunnustivat syntinsä. Mutta nähdessään paljon fariseuksia ja saddukeuksia tulevan kasteelle hän sanoi heille: "Te kyykäärmeitten siki-öt, kuka on neuvonut teitä pakene-maan tulevaista vihaa? Tehkää sen-tähden parannuksen soveliaita hedelmiä, älkääkä luulko saattavanne sanoa mielessänne: 'Onhan meillä isänä Abraham'; sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Abrahamille. Jo on kirves pan-tu puitten juurelle; jokainen puu, joka

ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen. Minä kastan teidät vedellä parannukseen, mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella. Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa aittaan, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tuleessa." Matt. 3:1–12

Kesäkuun 24. päivänä vietetään Johannes Kastajan päivää. Kirkkoisämme ovat omistaneet erikoisen päivän tälle miehelle, jonka Jumala lähetti valmistamaan tietä Jeesukselle. On sopivaa, että tällaista päivää vietämme, sillä Jeesus itse sanoi Johanneksesta: "Ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja." Tätä päivää viettäessämme tahdomme kiinnittää huomiomme yllä olevaan raamatunkohtaan, jossa tämä Jumalan mies meille kuvataan. Siitä käy ilmi, että Johannes on sekä henkilönä että todistajana esikuva, jota jokaisen uskovaisen tulisi seurata.

Johannes Kastaja henkilönä on esikuva

Matteus kirjoittaa. “Niinä päivinä tuli Johannes Kastaja ja saarnasi Juudean erämaassa.” Sanat “niinä päivinä” tarkoittavat sitä aikaa, jolloin Jeesus vaelsi näkyvässä muodossa täällä maan päällä, erityisesti sitä aikaa, jolloin Hän alkoi julkisen saarnavirkansa.

Tämä Johannes, josta tekstimme puhuu, ei ole evankelista ja apostoli Johannes, vaan Sakariaan ja Elisabetin poika, hän, jonka syntymän taivaan enkeli ilmoitti. Hän syntyi Juudeassa. Häntä kutsutaan Johannes Kastajaksi hänen erikoisen työnsä johdosta.

Minkälainen oli Johannes Kastaja henkilönä? Luetta tekstissämme:

“Ja Johanneksella oli puku kamelin-karvoista ja vyötäisillään nahkavyö; ja hänen ruokanaan oli heinäsiirkat ja metsähunaja.” Johannes ei ollut henkilö, joka rakasti yllellisyyttä. Hän ei ollut leipäpappi eikä mammonan palvelija. Hänen sydämensä ei ollut kiintynyt tämän maailman aarteisiin. Hän tiesi, että Jumala oli lähettänyt hänet sinne erämaahan valmistamaan Jeesukselle tietä, voittamaan Jeesukselle seuraajia parannuksen saarnaamisen ja kasteen kautta. Tälle työlle hän antautui ja luotti siihen, että Jumala, joka oli kutsunut hänet sitä tekemään, oli myös antava hänelle kaikki elämän tarpeet. Hän tyytyi siis yksinkertaiseen ruokaan ja vaatimattomiin vaatteisiin. Hän, kuten Paavalikin, osasi elää niukuudessa. Kaiken tuli palvella pääasiaa, syntisten johdattamista Jeesuksen luo.

Voimme paljon oppia Johannekselta. Meillä kaikilla on taipumus kiinnittää liiaksi huomiota itseemme ja maallisiin asioihin. On niin kovin tärkeää se, että meillä on kaikki mukavuudet ja että kaikki tämän elämän asiat sujuvat mielemme mukaan. Jos asiat eivät mene niin kuin tahdomme, jos emme saa, mitä toivomme saavamme, olemme tyytymättömiä, napisemme ja usein annamme näiden maallisten vaikeuksien vaikuttaa hengelliseen elämäämme. Emme voi iloita autuudestamme, emme mielellämme osallistu Jumalan valtakunnan työhön, puutuu intoa ja halua ja työ tuntuu rasittavalta. Teemme aivan päinvastoin kuin Johannes. Hänelle, kuten jo sanoimme, oli kaikkein tärkeintä se, että sieluja voitetaan Jeesukselle. Kaikkien

muiden asioiden täytyi palvella tätä pääasiaa. Mutta meidän kohdallamme on usein niin, että Jumalan valtakunnan työn tekemisemme riippuu siitä, miten maalliset asiamme sujuvat. Joku on sattuvasti sanonut, että monet papitkin ovat enemmän huolissaan lampaitten villasta kuin itse lampaista. Jumala auttakoon meitä kaikkia seuraamaan Johanneksen esimerkkiä.

Johannes oli myös luonteeltaan nöyrä. Hän sanoi kansalle: “Minä kastan teidät vedellä parannukseen” mutta se, joka minun jäljessäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvoinen kantamaan; hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.” Johannes puhuu tässä Jeesuksesta. Hän antaa Jeesukselle kaiken kunnian. Vaikka hänen tykönsä vaelsi Jerusalem, koko Juudea ja kaikki Jordanin ympäristö, kuten tekstisämme sanotaan, ja vaikka hän olisi voinut käyttää tätä ihmisten suosiota omaksi eduksensa, hän ei näin tehnyt. Hän oli vain huutavan ääni erämaassa. Hän halusi pysyä vain äänenä. Hän viittasi Jeesukseen ja sanoi: “Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä.”

Kiitos olkoon Jumalalle, että maailmassa on vieläkin sananjulistajia, jotka kaikessa hiljaisuudessa, nöyrinä tekevät työtänsä. Maailma ei huomaa heitä, koska he eivät etsi kunniaa itselleen, vaan kirkastavat Kristusta. Mutta kuitenkin he ovat maan suola ja iäisytydessä he saavat kuulla Herran sanovan heille: “Hyvä on, sinä hyvä ja uskollinen palvelija.” Jumala auttakoon meitä kaikkia nöyrinä palvelemaan Herraa. Suokoon Hän, että voimme unohtaa it-

semme ja kaikessa kirkastaa Jeesusta — todistuksellamme, tunnustuksellamme ja elämällämme.

Johannes on myös esikuva meille uskossaan. Hänen uskonsa käy ilmi seuraavista sanoista, jotka hän lausui kuulijoilleen: “Se, joka minun jäljesäni tulee, on minua väkevämpi, jonka kenkiäkään minä en ole kelvollinen kantamaan. Hän kastaa teidät Pyhällä Hengellä ja tulella.” Johannes on varma siitä, että Jeesus on Jumalan Poika, taivaan ja maan Herra, joka Hengen kautta uudestisyntyttää, vanhurskauttaa, pyhittää ja uskossa säilyttää syntisen. Tätä työtä hän kutsuu “Hengellä ja tulella kastamiseksi”. Hän sanoi myös Jeesuksesta: “Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.” Johannes itse uskoi siihen Jeesukseen, jolle hän tietä valmisti. Hän oli itse saanut sydämessään kokea sen, mitä hän julisti. Jeesus oli hänenkin Vapahantajansa. Hänessä oli syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus juuri hänellekin. Uskokaamme mekin Jeesukseen. Raamattu sanoo: “Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä.” (Joh. 3:36)

Johannes Kastaja on esikuva todistajana

Johannes on myös esikuva meille todistajana. Hän julisti lakia rohkeasti ja evankeliumia suloisesti. Julistaessaan lakia hän ei katsonut henkilöön. Fariseuksille ja saddukeuksille, jotka olivat sen ajan suuressa kunniaissa pi-

dettyjä ihmisiä, hän sanoi: “Te kyykäärmeitten sikiöt, kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaista vihaa. Tehkää sen tähden parannuksen soveliaita hedelmiä, alkääkä luulko saatavanne sanoa mielessänne: Onhan meillä isänä Aabraham. Sillä minä sanon teille, että Jumala voi näistä kivistä herättää lapsia Aabrahamille. Jo on kirves pantu puitten juurelle, jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää siis hakataan pois ja heitetään tuleen.” (Matt. 3:7-10) Fariseukset ja saddukeukset eivät halunneet menettää arvoansa kansan silmissä. Siksi he eivät uskoneet Johannes Kastajaa. He luottivat siihen, että he olivat Aabrahamin jälkeläisiä. Synti ei vaivannut heitä, evankeliumi ei kiinnostanut. Johannes siis sanoi heille suoraan, että heidän ulkonainen hartautensa ei hyödytä heitä. Heidän on tehtävä parannus. Heissä tulee tapahtua mielenmuutos. Heidän tulee käsittää, että he ovat itsessään kadotettuja ja tuomittuja syntisiä ja että heidän vanhurskautensa on kuin saastutettu vaate Jumalan silmissä. Muuten he joutuvat kadotukseen, sillä ainoastaan katuvaiselle, hädässä olevalle syntiselle kelpaa Kristus, jossa yksin on pelastus.

On olemassa sellaisia sananjulistajia, jotka julistavat ainoastaan sitä, mitä kansa tahtoo kuulla, etteivät he joutuisi arvostelun ja hyökkäyksien kohteiksi. Johannes ei ollut tällainen sananjulistaja. Hän julisti totuuden, vaikka tämä tuotti hänelle vainoa. Miten tärkeää olisi, että jokainen todistaja julistaisi lakia samalla tavalla kuin Johannes, että laki voisi tehdä työnsä, synnyttää todellista hätää sydämessä,

niin että evankeliumi kelpaisi. Pantakoon pois kaikki puhe ihmisen omasta hyvydestä, pois kaikki ylimalkainen puhe synnistä! Saakoon jokainen syntinen kuulla, että hänellä on turmelunut sydän, että hän ei kykene omin voimin ansaitsemaan Jumalan suosiota ja taivasta ja että juuri hän — eikä vain nuo pankkirosvot, juopot ja aviorikoksen tekijät — on ansainnut Jumalan iankaikkisen vihan ja rangaistuksen pahoilla ajatuksillaan, himoillaan, sanoillaan ja teoillaan.

Vaikka Johannes julisti lakia, hänen pääsanomansa oli kuitenkin evankeliumin sanoma, kuten on jokaisen uskollisen sananjulistajan. “Taivasten valtakunta on tullut lähelle”, hän ilmoitti. Kuningas on saapunut tänne ihmisten keskuuteen, Hän, joka on valtakunnan perustaja, ja jonka kautta on valtakuntaan pääsy. Hän on tullut ottamaan pois maailman synnin, täyttämään Jumalan vanhurskauden vaatimukset puolestanne, ansaitsemaan teille anteeksiantamuksen ja sovittamaan teidät Jumalan kanssa. Katsokaa uskon silmin tähän Jumalan Karitsaan, joka teidän tähtenne uhrataan kiroitulla ristin puulla. Hän on se, josta profeetat ovat kirjoittaneet, joka on “haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden... ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.” Uskokaa Häneen! Uskon kautta saatte omaksenne taivaan kaikkine aarteineen vapaana armolahjana.

Tällaisen evankeliumin julistuksen kautta Pyhä Henki voi tehdä työtänsä. Tällaisia evankeliumin julistajia tarvitaan siis nytkin. Tahdothan sinäkin, ra-

kas lukija, seurata Johanneksen esimerkkiä ja toimia Jeesuksen evankeliumin julistajana eli todistajana? Tälle tehtävälle on vain yksi edellytys, nimittäin se, että itse olet uskon silmin nähnyt Jeesuksessa Jumalan Karitsan, joka pois ottaa maailman synnin, sinunkin syntisi. Jos Jumalan armosta olet uskon lahjan saanut, osaat muillekin julistaa evankeliumin sanomaa, sitä ilosanomaa, että Jeesus Jumalan Poika on pyhällä elämällään, pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan sovittanut maailman Jumalan kanssa, ja joka ikinä Häneen uskoo, se ei huku vaan hänellä on iankaikkinen elämä. Kun näin teet, seuraat Johanneksen esimerkkiä.

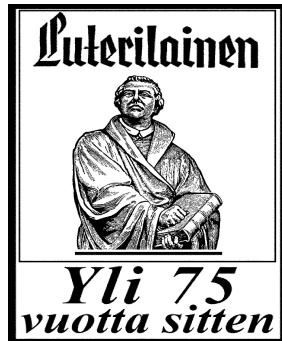
*Herra tiedustaa kuin muinoin:
Mulle työhön käyt kenties?
Suur on kenttä, laiho laaja,
Työssä vain niin harva mies.
Varhain, myöhään tiedustaa hän
Multa, sulta, ystävä;
Vaan ken valmis on ja vastaa:
Tässä oon mä, lähetä.
Jos et poikki merten mennä
Voikaan villein joukkohon,
Eksyneitä paljon täällä
Myöskin ympärillä on.
Jos et Paavalin sä lailla
Voikaan suurta vaikuttaa,
Työstä Golgatan sä voinet
Hiljaisesti ilmoittaa.
Jos ei suuret ääntäs kuule,
Ilmoitathan pienille.
“Jeesus kuoli sunkin tähtes”,
Lausu heille kaikille!*

ASELK:n VK, n:o 508:1–3,5,6.

RE

Vanhojen ja nuorten keskinäisestä suhteesta

Kysymystä vanhojen suhteesta nuoriin ja nuorten suhteesta vanhoihin pidetään yleensä sangen vaikeana, ovatpa monet sitä mieltä, että näiden molempien ikäluokkien välillä on sovittamattomia ristiriitoja. Nuoret haluavat kulkea omia teitään, vanhat taas omiaan. Usein seisovat vastakkain nämä, joiden kuitenkin välttämättä pitäisi seisoa rinnakkain ja toimia yhdessä. Vanhat ja keski-ikäiset valittavat, että nuoret useinkin loittonevat heistä, nuoret taas, että vanhat eivät ymmärrä heitä, vaan ovat niin viisaita ja omahyväisiä, aivan kuin nuoret eivät ymmärtäisi mitään. Ja onpa yleensä sanottava, että kysymys on vaikea, vieläpä käy yhä vaikeammaksi, sillä mitä likemmäksi yhteinen loppu tulee, sitä enemmän ihmiset vieraantuvat Jumalan sanasta. Tästä taas on mitä vakavimmat seuraukset, kuten on kirjoitettu: "... viimeisinä päivinä tulee olemaan vaikeita aikoja, sillä ihmiset tulevat olemaan itserakkaita ... ylpeitä ... vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, sydämettämiä ... kohtuuttomia, raakoja, hyvän vihamiehiä ... hurjia, pöyhkeitä..." 2 Tim. 3:1-4. Näin on laita niiden keskuudessa, jotka ovat vieraantuneet Jumalan sanasta ja siinä opetetusta oikeasta elämänjärjestyksestä. Mutta miten on laita kristittyjen kesken ja erikoisesti sellaisissa seurakunnissa, joissa Jumalan sana opetetaan selvästi ja puhtaasti ja missä kaikki seurakunnan

Luterilainen 5-6 / 1934

jäsenet siihen tunnustautuvat? Onko sielläkin syytä tällaiseen valitukseen?

Kieltämättä on. Voihan joukossamme olla nimikristittyjä. Ja niissäkin, joita hallitsee Jumalan armo, on yhä vielä jälellä vanha, syntinen luonto, joka jatkuvasti vastustaa Jumalan tahdon tapahtumista. Ja ympärillä paha, epäuskoinen maailma, joka jatkuvasti ja julkisesti elää Jumalan sanaa vastaan ja huonolla esimerkillään ja huonoilla tavoillaan turmelee Jumalan lapsia. Ulkokuorta se hoitaa ja kiillottaa, mutta sisäinen ihminen jää melkein säännöllisesti hoitamatta. Lisänä ovat vielä vanhat, väärät tottumukset, joiden vaikutusta ei suinkaan ole vähäiseksi arvioitava. On siis jo tältäkin kannalta ja samalla laajemmaltakin näkökulmalta tarpeen kosketella tätä kysymystä tässä lehdessämmekin.

Vanhat ja nuoret on Jumala asettanut yhdessä asumaan, auttamaan ja palvelemaan toinen toistaan. Mitä olisikaan tämä elämä, jos täällä kaikki olisivat vanhoja! Hidasta, kankeata ja avutonta, täynnä väsymystä, jota pian seuraisi haudan hiljaisuus. Tai — jos kaikki olisivat nuoria eikä vanhoja oli-

si ollenkaan! Lakkaamatonta kokeilemistä, alituisia erehdyksiä, kompastuksia, epäjärjestyä, kun jokainen tahtoisi olla oma herransa eikä olla toisten määrättävänä. Molempia tarvitaan ja molemmat tarvitsevat toisiaan. Vanhat auttavat nuoria kasvattamalla heistä kunnollisia ihmisiä kotia, isänmaata ja seurakuntaa varten, aikaa ja iäisyyttä varten. Nuorten suhde vanhoihin on alistuvaisuussuhde. He ovat oppilaan asemassa. Heidän tulee ottaa vastaan hyviä neuvoja, opetuksia ja vaikutteita ja säilyttää ne hyvässä ja uskollisessa sydämessä palvellakseen vanhempia ja muita ja edistääkseen yhteistä parasta.

On sanottava, että niin kuin pakkanaat ja jumalattomat kykenevät hallitsemaan valtakuntia ja hoitamaan maallisia asioita hyvin, monesti paremmin kuin veltot kristityt — luonnollisen järjensä valoa seuraten — niin he ovat myös kyenneet ja kykenevät hoitamaan kodin asioita: kasvattamaan lapsiaan ja nuoriaan kohteliaiksi, ystävällisiksi, palvelevaisiksi, vieläpä hyveellisiksikin, ja heidän lapsensa voivat vanhempiensa ulkonaisessa kunnioittamisessa ja nöyryydessä kelvata esikuvaksi kenelle kristitylle nuorelle tahansa — he voivat esiintyä hillitysti, elää raittiisti, olla uljaita isänmaan palvelijoita j.n.e. Tällaiset hyveet ovat jaloja ajallisia lahjoja, mutta ilman uskoa ei sellaistenkaan harjoittaja peri iankaikkista autuutta. Siksi sanookin Raamattu vanhemmille, kun on puhe kasvatustehtävästä: “kasvattakaa heitä *Herran kurissa ja nuhteessa*”, Ef. 6:4, ja lapsille: “lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset *Herrassa*, sillä se on oikein”, Ef. 6:1.

Tässä yhteydessä on myös sanottava, että me emme suinkaan ole emmekä tahdo olla sellaisia maailmanparantajia, jotka koettavat korjata olevia oloja sillä tavalla, että antavat ihmisten pysyä itsekkäinä ja vaateliaina, siis muuttumattomina, vieläpä heidän itsekkäitten vaatimustensa kasvaa, vaan me käytämme Jumalan armoa ja Raamatun kalliita opetuksia, jotta sekä meidän että muitten itsekäs ja ylpeä mieli tulisi masennetuksi ja siis *me* paranisimme: silloin myös muuttuvat olevat olot kodissa j.n.e. paljonkin, joskaan tämä paha maailma ei suinkaan muutu paratiisiksi, vaan Jumala lupaa luoda *uudet* taivaat ja *uuden* maan, joissa vanhurskaus asuu. Sen tähden on ennen kaikkea hoidettava lasten ja nuorten, samoin myös iäkäämpien *sieluja*, jotta Jumalan armo pääsisi osoittamaan voimansa ja tulokset olisivat pysyväisiä.

Vanhat tarvitsevat nuoria ja nuoret vanhoja. Olkoon vain nuori niin itsenäinen ja riippumaton kuin onkin, kuitenkin on moni nuori siinä asemassa, että vanhempien on ainakin osittain — jollei kokonaan — häntä elätettävä. Vuodesta toiseen, vieläpä aikuiseksi asti moni syö vanhempiensa pöydältä ja saa heiltä — joko osaksi tai kokonaan — vaatteet, lämmön ja valon. Isän ja äidin kodissa vartutaan ja vahvistutaan ja vietetään useinkin huolettomia aikoja, joiden merkitys käsitetään ehkä vasta vuosien tai vuosikymmenien perästä. Nuoret tarvitsevat myös kokeneemman neuvoja ja opetuksia: opiskelussa ja muussa työnteossa, käyttäytymisessä, elämänuran ja elämänkumppanin valinnassa j.n.e. Elämässä tulee eteen tällaisia ja muita

kysymyksiä ja niiden onnellisessa ratkaisussa vanhemman ihmisen oikeat neuvot ovat välttämättömiä. Siksi tuntee nuori olonsa sangen turvalliseksi, jos saa kertoa asiansa kokeneemmalle ihmiselle ja kuulla hänen neuvojaan. Sangen yksinäiseksi ja turvattomaksi sitä vastoin tuntee itsensä sellainen nuori, jonka täytyy aina ratkaista kaikki asiansa yksin. Hänen ympärillään ja läheisyydessään voi kyllä olla toisia nuoria, mutta kun nämä ovat yhtä kokemattomia kuin hän itsekkin ja kun lisäksi heidän päämääränään useinkin on vain elämän nautinto ja himojen tyydyttäminen, niin eipä heistä ole apua. — Samoin kuin kodissa tarvitsevat nuoret iäkkäämpien ohjausta ja hallitusta muissakin ajallisissa asioissa. Jos nuoret pääsisivät asioissaan

aina itse määräämään, niin millaiseksi kokeiluksi elämä muodostuisikaan! Varoittavana esimerkkinä mainitsemme nuoren Rehabeamin, joka ratkaisevana hetkenä seurasi nuorten kasvinkumppaniensa päähänpistoa ja hylkäsi isänsä Salomon kokeneitten neuvonantajien asiallisen neuvon. Hän menetteli taitamattomasti ja lapsellisesti, niin kuin kokemattomien tapa on. 1 Kun. 12:1-14. — Siveellisyyskysymyksiensä onnellisessa ratkaisemisessa ovat iäkkäämpien sopivat neuvot ja opastukset hyvin tarpeellisia. Nuoret tarvitsevat vanhempien hoitoa ja ohjausta seurakunnassa, sielunasioissa. Tämä onkin kaikkein tärkein. Siksi puhumekin siitä järempänä luvemmalla.

jatkuu....

V. I. Salonen

...jatkoa

Uusi tunnustuspykälä merkitsi monioppisuuden sallimista

*Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon teologipäivä,
Helsinki, 27.2.2010, pastori Kimmo Närhi*

Historialliset taustat huomioon ottaen on selvää, että vuonna 1870 voimaan tullut kirkkolaki merkitsi monioppisuuden sallimista. Jos tarkoitus olisi ollut pysyä uskollisesti luterilaisessa tunnustuksessa, tunnustuspykälän sisältöllinen muutos olisi ollut täysin tarpeeton, jopa mieletön asia. Muutoshalu, kuten yllä on esitetty, perustui toisaalta liberaalien ja toisaalta kirkollisten suuntausten osin konservatiivisten, mutta kuitenkin tunnustuksesta poikkeavien oppien esiintymiseen. Koska kirkon ulkonainen yhtenäisyys kuitenkin haluttiin säilyttää, täytyi näille saada laillinen oikeutus. Joudumme siis vastaamaan myönteisesti kysymykseen, merkitsikö uusi tunnustuspykälä monioppisuuden sallimista.

Otsikossamme on esillä myös toinen vaihtoehto. Merkitsikö uusi tunnustuspykälä tilaa luterilaiselle tunnustukselle? Historiallinen tausta huomioon ottaen muutos tunnustuspykälässä väistämättä merkitsi tunnustuksen merkityksen kaventamista. Vanhan tunnustuspykälän mukaan muunlaiselle kuin tunnustuksen mukaiselle opetukselle ei kirkossa ollut tilaa. Tähän lähtökohtaan verrattuna kaikki sisältölliset muutokset tunnustuspykälässä olivat kielteisiä.

Uusi tunnustuspykälä parhaimminkin päin ymmärrettynä tarkoitti

sitä, että tunnustuksen rinnalla sallitaan toisenlaisia oppeja. Tämä on valtava periaatteellinen muutos aiempaan tunnustuspohjaan verrattuna. Raamattu, kolme vanhan kirkon uskontunnustusta, luterilaiset tunnustuskirjat 1500-luvulta ja kirkkolaki 1686 edustavat sitä kantaa, että kirkossa tulee vallita opillisen yksimielisyyden. Apostoli Paavali opetti: *“Minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsis riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.”* (1 Kor. 1:10) Athanasioksen uskontunnustus alkaa sanoilla: *“Sen, joka tahtoo pelastua, on ennen kaikkea pysyttävä yhteisessä kristillisessä uskossa. Sitä on noudatettava kokonaisuudessaan ja väärentämättä.”* Augsburgin tunnustuslausuu: *“Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta.”* Upsalan kokouksen (1593) päätöksen esipuheessa tuodaan esiin pitäytyminen kolmeen pääuskontunnustukseen ja Augsburgin tunnustukseen ja lausutaan: *“Näin jokainen voi saada käteensä nuo tunnukset ja oppia niistä näkemään,*

että tämä uskontunnustuksemme ei perustu mihinkään muuhun kuin profeettojen ja apostolien kirjoituksiin. - - - Kaiken väärän opin olemme tykkänään torjuneet ja hylänneet, kantoi se mitä nimeä tahansa.” Kirkkolaki 1686 päättyi oikeaan oppiin ja edellytti myös väärän opin tuomitsemista. 1870 voimaan tullut kirkkolaki edustaa vastakaista, monenlaisia oppoja sallivaa kantaa.

Oli tapahtunut valtava muutos. Siitä vanhasta kristillisestä ja luterilaisesta uskosta, jonka mukaan oikeassa opissa tulee pitäytyä ja väärä oppi torjua, siirryttiin aivan toisenlaiseen ajatustapaan ja käytäntöön. Toisilleen ristiriitaisten oppien esiintymistä kirkon sisällä ei enää pidetty kauhistuksena ja asiana, joka on korjattava, vaan sille annettiin vakiintunut sija.

Esitämme vielä uudestaan kysymyksen: Merkitsikö uusi tunnustuspykälä tilaa luterilaiselle tunnustukselle? Siihen voidaan vastata näennäisen myönteisesti. Varmaankaan ei ketään suljeta pois kirkosta tunnustuksellisuuden tähden, kun kerran monenlaisille opeille on tilaa. Todellisuudessa on kuitenkin vastattava kielteisesti. Koska luterilaisessa tunnustuksessa pysyminen merkitsee toisenlaisten oppien sulkemista pois, vuonna 1870 voimaan tullut kirkkolaki sulkee tunnustuksessa pitäytymisen pois.

Miten uuteen kirkkolakiin on suhtauduttu ja miten siihen on vedottu

Uusi kirkkolaki merkitsi kirkon tunnustuspohjan muuttumista. Millaisia reaktioita se herätti ja mitä se on käytännössä merkinnyt?

Evangelisen liikkeen suhde uuteen kirkkolakiin

Kirkollisten suuntausten joukossa oli evankelinen liike, joka erkaantui herännäisyydestä 1840-luvulla pastori F. G. Hedbergin vaikutuksesta. Evankelisuudelle oli tyypillistä halu pitäytyä luterilaiseen tunnustukseen. Liike myös julkaisi paljon Lutherin kirjoja. Edellä jo viittasimme siihen, että F. G. Hedberg julkisesti vastusti sitä, että tunnustuspykälässä mainittaisiin 1500-luvun tunnustuskirjoista vain Augsburgin tunnustus. Kun Schaumanin komitea ehdotti vain ’perusmääräyksiin’ sitoutumista, Hedberg kirjoitti enolleen, rovasti A. G. Borgille: “Jos nyt uusi kirkkolakimme tulee (ehdotuksen mukaisesti) ensimmäisellä pykälällään avaamaan portit ektsykselle, niin me tahdomme panna vastalauseemme sekä sitä että samaa koko ehdotusta vallitsevaa epäluterilaista henkeä vastaan.” (F. G. Hedbergin kirje Borgille 15.12.1865, lainattu kirjasta Schmidt, W.A. Fredrik Gabriel Hedberg. Helsinki. 1951. s. 262) Hedberg oli kuitenkin sillä kannalla, että myös tässä tapauksessa tulisi jäädä kirkon pastorin virkaan. Kun kirkkolaki tuli voimaan, Hedberg Schmidtin arvion mukaan näyttää olleen siihen joksikin tyytyväinen.

Sama tyytyväisyys lienee ollut tyypillistä evankelisille laajemminkin. Professori Lauri Koskeniemi arvioi tilannetta näin: “Tunnustuspykäläasiassa tapahtunut ratkaisu aiheutti evankelisten keskuudessa välittömästi suuren huojennuksen tunteen ja ilon.” (Koskeniemi, L. Suomen evankelinen liike 1870-1905. Helsinki. 1967. s.

28) Koskenniemi myös arvioi tunnustuspykälän merkitystä: “Vaikka uuden kirkkolain ensimmäisen pykälän sanamuoto olikin kompromissin tulos, se ilmensi kuitenkin luterilaisen tunnustuksen velvoittavuuden periaatteen ja torjui näin uskonnollisen liberalismiin.” (emt. s. 28)

Professori Koskenniemi mainitsee evankelisten myönteisen suhtautumisen uuteen kirkkolakiin osaltaan johtuva myös siitä, että uudessa kirkkolaissa annettiin vapauksia maallikkosaarnalle. Liike halusi “... käyttää tarjoutuvaa vapautta nimenomaan perittyjen uskonnollisten arvojen puolustamiseksi.” (emt. s. 29)

On huomattava, että maallikkosaarnan vapauttaminen ja luterilaiseen tunnustukseen sitoutumisen heikentyminen kulkevat käsi kädessä. Maallikkosaarna oli tavallista monissa syntyneissä suuntauksissa, myös evankelisessa liikkeessä. Sen merkittävänä taustatekijä on kansankirkossa jo ennen kirkkolain muutosta vakiintunut opillinen erimielisyys. Maallikkosaarna on luterilaiselle tunnustukselle vieras asia. Augsburgin tunnustuksen 14. artikla kuuluu: “Kirkollisesta järjestyksestä seurakuntamme opettavat, ettei kirkossa kukaan saa julkisesti opettaa eikä hoitaa sakramenteja ilman asianmukaista kutsua.” Näin evankelisten yleinen tyytyväisyys kirkkolain muutokseen ja monessa suhteessa luterilaisen tunnustuksen arvostaminen olivat osittain toisilleen ristiriitaisia asioita.

Evangelisen liikkeen pääasiassa myönteinen suhde uuteen kirkkolakiin ei kuitenkaan näytä olleen aivan yksiselitteistä. Kuten yllä totesimme,

Hedberg ei arvostellut kirjeessään Borgille pelkästään Schaumanin komitean torjutuksi tulleen lakiehdotuksen sanamuotoa, vaan myös sen epäluterilaista henkeä. Olisi aivan mahdotonta uskoa, että sanamuotoa laajempi epäluterilainen henki olisi muuttunut sen tähden, että sanamuotoa erimielisten puolueiden välisen kompromissin avulla muutettiin.

Evankelinen liike muodosti Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen (SLEY) 1873. SLEY:n säännöissä ei ollut nimenomaista yhdistystä koskevaa tunnustuspykälää, mutta sääntöjen kolmannessa pykälässä määriteltiin, kuka voi olla yhdistyksen jäsen: “Yhtiön jäsenenä saattavat olla ainoastaan ne, jotka täydestä vakuutuksesta pysyvät kiinni Lutherilaisen seurakunnan puhtaassa, pyhään Raamatun perustetussa ja sen kaikissa tunnustuskirjoissa esitellyssä opissa ja jotka antautuvat Yhtiöön omalla työtoimellaan, kirjoituksilla, lahjoilla ja testamenteilla y.m. edistämään sen tarkoituksen saavuttamista.” Tässä siis velvoitetaan SLEY:n jäseniä pitäytymään tunnustuskirjojen oppiin. Yhdistyksen luonteen vuoksi tässä ei ole eikä voikaan olla kyse siitä, miten kirkossa kokonaisuudessaan tulee opettaa. Omalla sovellusalueellaan SLEY:n jäsenyysseitoja koskeva pykälä kuitenkin seuraa vanhan kirkkolain tarkoitusta. SLEY:n jäsenyysseitoihin liittyvä tunnustuksessa pysyminen eroaa vuonna 1870 voimaan tulleesta kirkkolaista, jossa nimenomaan tunnustuksen oppiin sitoutumista ei mainita. Jos evankeliset todella kaikin puolin olisivat olleet tyytyväisiä vain kolme vuotta ennen SLEY:n perustamista voi-

maan tulleeeseen kansankirkon tunnustuspykälään, ei heillä olisi ollut ymmärrettävää syytä laatia sen sisällöstä poikkeavaa pykälää omiin sääntöihinsä.

Tunnustuksellisen luterilaisen kirkon kanta

Osa evankelisesta liikkeestä oli jo 1800-luvulla sillä kannalla, että kirkollinen yhteys toisin opettavien kanssa ei ole oikein, vaan kirkolliseen yhteyden perusteena tulee olla opillinen yksimielisyys. Tälle perustalle syntyi kansankirkkoon nähden erillisiä luterilaisia seurakuntia vuodesta 1923 alkaen. Osa näistä seurakunnista järjestäytyi kirkkokunnaksi 1928. Kirkkokunnan nimi nykyään on Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko (STLK).

Tunnustuksellisten seurakuntien tunnustuspykälä seuraa sisältönsä puolesta vuoden 1686 kirkkolain perintöä. Tunnustuspykälässä lausutaan: "Kirkkokunta tunnustaa, että Pyhän Raamatun sekä Vanhan että Uuden Testamentin kaikki kanoniset kirjat ovat Jumalan omaa sanaa ja ilmoitusta ja siis ainoa tuomari ja määrääjä opin ja vaeluksen asioissa. Kirkkokunta tunnustaa lisäksi, että Evankelisluterilaisen kirkon tunnustuskirjojen oppi on Pyhän Raamatun puhdasta ja väärentämätöntä oppia, koska se on Raamatusta otettu - - - (luetellaan kolme vanhan kirkon uskontunnustusta ja kaikki luterilaiset tunnustuskirjat) - - - Näiden tunnustuskirjojen opin mukaan kirkkokunnassa on opetettava, kaikki opit koeteltava ja kaikki mahdollisesti esiintyvät oppiriidat ratkaistava."

Näin lausuessaan seurakuntamme tahtovat pitäytyä siihen perintöön, jonka ymmärrämme saaneemme Jumalan

sanasta kolmen pääuskontunnustuksen ja luterilaisen tunnustuksen välityksellä. Samalla ilmaisemme, että emme pidä vuoden 1870 tunnustuspykälää oikeana vaan irrottautumisena tuosta perinnöstä.

Evangelisen liikkeen kansankirkosta poikkeava tunnustuspykälä vuodelta 1873 antaa perusteita ymmärtää niin, että monet evankeliset pastorit ja seurakuntalaiset käsittivät, että vuoden 1870 kirkkolaki toi muutoksen kirkon tunnustusperustaan. Monilla evankelisilla oli halu pitäytyä tunnustukseen, mitä ilmentää myös heidän kansankirkosta toiminnasta erillinen toimintansa. Johdonmukainen seuraus tästä oli tunnustuksellisten luterilaisten seurakuntien syntyminen 1920-luvulla. Nämä seurakunnat toimivat seurakunnallisesti sen periaatteen mukaan, joka on lausuttu SLEY:n säännöissä 1873 mutta joka eroaa vuoden 1870 kirkkolain muuttuneesta tunnustuspykälästä.

Tunnustuspykälään vetoaminen oppiin sitoutumista vastaan

Olemme joutuneet toteamaan, että kirkkolain tunnustuspykälän muutos 1870 perustui paljolti siihen, että kirkossa jo tuolloin oli toisistaan poikkeavia oppeja ja että tälle ilmiölle täytyi saada lain suoja. Tämän tarkoituksen mukaisesti muutettuun tunnustuspykälään on myös myöhemmin vedottu. Yleisesti ottaen koko kansankirkon opin moninaisuus perustuu siihen, että kirkkolaki ei torju tätä ilmiötä. Näin voidaan sanoa myös koko siitä keskustelusta, jossa etsitään ratkaisuja opitaan ristiriitaisten ryhmien yhteiseloon kirkon sisällä.

Kirkkolain tunnustuspykälää on myös nimenomaisesti käytetty perusteena sille, että luterilaiseen tunnustukseen ei tarvitse pitäytyä. Vuosien 1964–1978 arkkipiispa Martti Simojoki kirjoitti: “Kirkkolakimme 1 §:ssä ei sanota, että kirkkomme tunnustaa Pyhään Raamattuun perustuvaa ja luterilaisen kirkon tunnustuskirjoissa ilmausuttua ’oppia’, vaan Raamattuun perustuvaa ja tunnustuskirjoissa ilmausuttua ’uskoa’. Sananvalinta ei ole satunnainen. Kirkko ei tunnusta oppia Kristukseen, vaan uskoa Kristukseen. Oppi on tämän uskon tulkintaa — — oppi on ainoastaan tulkintaa.” (Simojoki, Martti. Uskonto vai Jumala. Helsinki. 1964. s. 88.)

Yllä mainittu lausuma on tunnustuspykälän muutoksen tarkoituksen mukainen. Luterilaiseen oppiin sitoutumisesta luovuttiin. Tunnustuskirjojen oppisisältö ei siis ole kirkkolain 1. pykälän mukaan asia, johon kansankirkko olisi sitoutunut.

Yhteenveto

Kirkkolain tunnustuspykälän muutosta 1870 voidaan hyvällä syyllä sanoa sitä edeltäneen opillisen moninaisuuden lisääntymisen johdonmukaiseksi seuraukseksi. Sen turvin kirkon ulkonainen yhtenäisyys saattoi säilyä huolimatta siitä, että sen sisällä oli mitä erilaisinta opetusta.

Tällaisen erilaisuuden sallimisen myötä tuli valtava muutos aiempaan kirkkolakiin verrattuna, joka velvoitti yksimieliseen pitäytymiseen Raamatun sanaan ja luterilaiseen oppiin. Suuri murros oli juuri siinä, että sekä Raamatussa, vanhan kirkon tunnustuksissa että luterilaisissa tunnustus-

kirjoissa mainitusta opillisen yksimielisyyden periaatteesta kirkkolain tasolla luovuttiin. Tämän kirjoittajan tietoon ei ole tullut, että kirkkolain muutoksen valtavaa merkitystä juuri yksimielisyyden periaatteen murtumisen kannalta olisi muutosprosessissa juuri käsitelty. Tämä selittynee sillä, että muutoksen aikaan ristiriitaistenkin oppien esiintyminen kirkossa oli niin vakiintunut asia, ettei muuta enää edes osattu toivoa.

Periaatteellisesti muutosta vastustavaa henkeä oli evankelisessa liikkeessä. Tämän osoituksena voidaan pitää sitä, että vain kolme vuotta lainmuutoksen jälkeen syntyneen SLEY:n sääntöjen kolmannessa pykälässä edellytetään jäseniltä sitoutumista luterilaisten tunnustuskirjojen oppiin. Tämä sitoutuminen kuitenkin kansankirkon sisällä on yksityiseen mielipiteeseen verrattava asia, sillä olivathan SLEY:n jäsenet myös monioppisen kansankirkon jäseniä. Olisi virhe ajatella, että evankelisten kanta olisi ollut johdonmukaisesti tunnustukselle myönteinen, sillä kirkkolain laajemman muutoksen myötä annettiin vapauksia myös maallikkosaarnalle. Siihen evankelinen liike pääosin suhtautui myönteisesti, vaikka luterilainen tunnustus torjui julkisen opettamisen ilman kutsua.

1920-luvulla syntyneet tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat omaksuivat tunnustuspykälän, jolla on sama tarkoitus kuin vuoden 1686 tunnustuspykälällä. Ne haluavat edustaa sitä luterilaista kirkollisuutta, joka uskonpuhdistuksen perintönä sitoutuu yksimielisesti Raamattuun ja siitä otettuun luterilaiseen tunnustukseen.

Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja kun hän oli istuutunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä. Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi: "Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä. Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan. Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden. Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan. Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profeettoja, jotka olivat ennen teitä. Te olette maan suola; mutta jos suola käy mauttomaksi, millä se saadaan suolaiseksi? Se ei enää kelpaa mihinkään muuhun kuin pois heitettäväksi ja ihmisten tallattavaksi. Te olette maailman valkeus. Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä; eikä lampua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville. Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isänne, joka on taivaissa.

Älkää huulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa. Sillä minä sanon teille: ellei teidän vanhurskautenne ole paljoa suurempi kuin kirjanoppineiden ja fariseusten, niin te ette pääse taivasten valtakuntaan. Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille: 'Älä tapa', ja: 'Joka tappaa, se on ansainnut oikeuden tuomion.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjänpäiväinen', on ansainnut suuren neuvoston tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen.

Sentähden, jos tuot lahjaasi alttarille ja siellä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi siihen alttarin eteen, ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja tule sitten uhraamaan lahjasi. Suostu pian sopimaan riitapuolesi kanssa, niin kauan kuin vielä olet hänen kanssaan tiellä, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle, ja ettei sinua pantaisi vankeuteen. Totisesti minä sanon sinulle: sieltä et pääse, ennenkuin maksat viimeisenkin rovon.

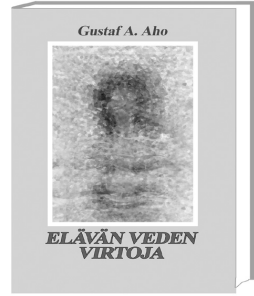
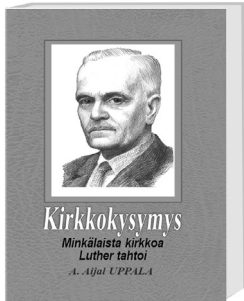

Te olette kuulleet sanotuksi: 'Älä tee huorin.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten häntä, on jo sydämessään tehnyt huorin hänen kanssansa. Jos sinun oikea silmäsi viehtelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi joutuu hukkaan, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin. Ja jos sinun oikea kätesi viehtelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä luotasi; sillä parempi on sinulle, että yksi jäsenistäsi joutuu hukkaan, kuin että koko ruumiisi menee helvettiin. On sanottu: 'Joka hylkää vaimonsa, antakoon hänelle erokirjan.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka hylkää vaimonsa muun kuin huoruuden tähden, saattaa hänet tekemään huorin, ja joka nai hyljätyn, tekee huorin. Matt. 5: 1-32

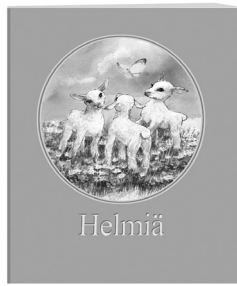
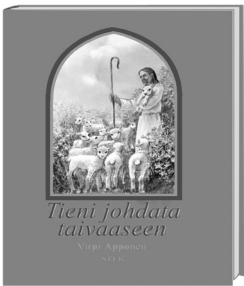
STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2010..... Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Helmiä (Voima, Lappalainen).....	4,00
Herrani elää (Efraimson)	20,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaeilluksen asioissa (Särelä)	1,50
Kirkkokokousmies (A. Aijal Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, ruotsinkielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á.....	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallis seurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallostaa ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 2 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 3 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 4 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Sovituksen Sana (Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa 1— Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 —Kehitysoopin kulssit (Pälikkö)	10,00
Tieni johdata taivaaseen (Apponen)	8,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuositjuhlajulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. Zorn).....	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskota, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther).....	49,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskeniemi)	10,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta.....	25,00
“ “ “ “ irtonumero	2,50
Lähetystyöhön tarkoitettuista suuremmista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen.	

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

A. Aijal Uppala: **Kirkkokokysymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

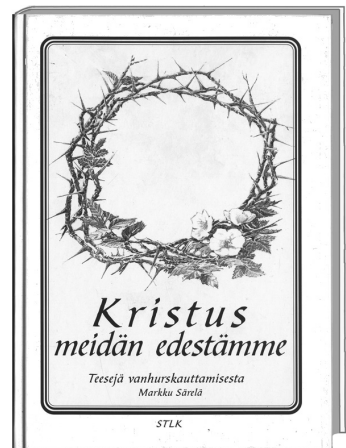
STLK on julkaissut Virpi Apponen: **Tieni johdada taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 12 e.

Markku Särelä

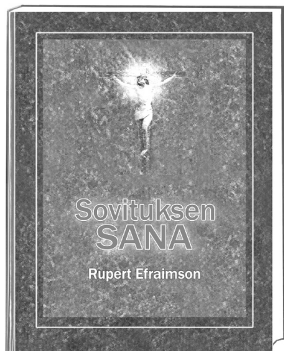
Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

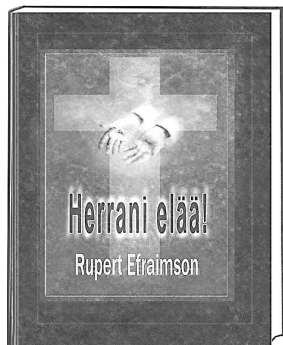
ovh 20,-

Sovituksen Sana

Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä. Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”.

ovh 20,-

Herrani elää!

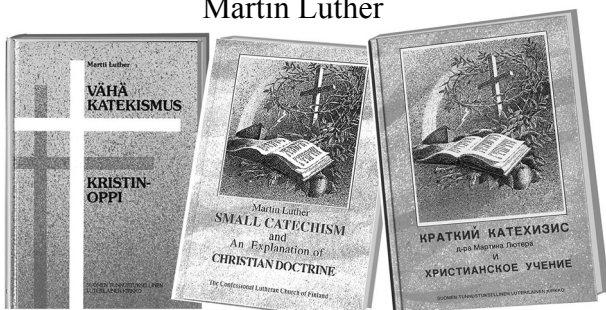
Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja, *Herrani elää!*.

Toivomme, että nämä kirjat voisi saattaa etsiviä uskonon ja vahvistaa kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 12 euroa kielestä riippumatta.

"Rauha teille!" SAARNAKIRJA

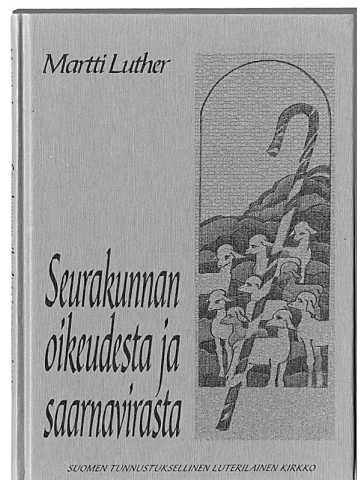
Kirjan jokaisen osan ovh 15,-

Markku Sarelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirKKo on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa *Luther* vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankoh-taista, puhuttelevaa asiaa. Kansi ja kuva Kimmo Pälikkö. Käännös ja esi-puhe Markku Säre. Kovakantinen, 48s.

Kirjan hinta on 6,-

Aikuisten raamattuleiri 6. – 11.7.2010

Leirin aihe: Toivon perustus, 1 Piet. 3:15

Tiistai 6.7. (Päivän vetäjä MS)

12.00 Saapuminen ja lounas

13.30–13.50 Alkukahaus, 1 Piet. 3:15. MS

14.00 Päiväkahvi

15.00–15.45 Virsitunti, virsiä ennen uskonpuhdistusta. KN.

16.00 – 16.30 Lastentunti. Ohjaajat.

16.00 – 16.45 Nuorten tunti. Nuorten tunti, Raamatun alkukertomusten (1 Moos. 1 – 3) yhteys uskon kokonaisuuteen: Luoja ja luominen. MB.

17.30 Ruokailu

18.15–19.00 Siionin Kanteleen lauluja, alun perin saksalaisia VH. Laululeikki “Viisas mies”.

19.10 Iltahartaus. Yksin armosta. Ef. 2:8. VH.

19.30 Raamattutuntisarja: Aabraham uskon isä ja esikuva. Room. 4:1–5. MS.

20.00 Iltapala

20.30 Keskusteluhetki: aiheina kirjallisuus, toiminta, Luterilainen, lähetys, ulospäin suuntautuva työ kotimaassa. MS

Keskiviikko 7.7. (Päivän vetäjä KN)

8.00 Aamiainen

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Yksin Kristuksen tähden. 1 Piet. 1:18–19. EB.

9.30–10.15 Virsitunti, virsiä uskonpuhdistusajalta (1520–1580). VH.

10.30–11.15 Raamattutuntisarja: Aabraham uskon isä ja esikuva. Room. 4:6–8. MS.

11.30–12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30–12.15 Nuorten tunti, Raamatun alkukertomusten (1 Moos. 1 – 3) yhteys uskon kokonaisuuteen: Jatkuva luominen jo lausutun Sanan varassa. MB.

13.00 Lounas.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Retki Kutemajärvelle. (Säävaraus). Ohjelmaharjoituksia, kuorolaulua tms., kulloinkin tarkemmin sovitavana aikana.

18.00 Ruokailu

19.00–19.20 Iltahartaus. Yksin uskosta. Apt. 13:38–39. KN.

19.20–20.00 Siionin Kanteleen lauluja, alun perin ruotsalaisia. KN. Laululeikki: “Älä silmä pieni”.

20.00 Iltapala.

20.30 Keskusteluhetki: aiheina kirjallisuus, toiminta, Luterilainen, lähetys, ulospäin suuntautuva työ kotimaassa. KN

Torstai 8.7. (Päivän vetäjä EB)

8.00 Aamiainen.

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Yksin sanasta. Room. 1:16. VH.

9.30 – 10.15 Virsitunti, virsiä 1600 ja 1700 luvuilta. MB.

10.30 – 11.15 Raamattutuntisarja: Aabraham uskon isä ja esikuva. Room. 4:9–16. MS.

11.30 – 12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30 – 12.15 Nuorten tunti, Nuorten tunti. Raamatun alkukertomusten (1 Moos. 1 – 3) yhteys uskon kokonaisuuteen: Aadam, perisynti, kuolema. KN.

13.00 Lounas.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Saunat yms. Retken varapäivä. Ohjelmaharjoituksia, kuorolaulua tms., kulloinkin tarkemmin sovitavana aikana.

18.00 Ruokailu

19.00 – 19.20 Iltahartaus. Toivona yksin taivaallinen autuus. Hebr. 6:19. EB.

19.20 – 20.00 Siionin Kantelen lauluja, alun perin amerikkalaisia. EB. Laululeikki: Nooa.

20.00 Iltapala.

20.30 Keskusteluhetki: aiheina kirjallisuus, toiminta, Luterilainen, lähetys, ulospäin suuntautuva työ kotimaassa. EB

Perjantai 9.7. (Päivän vetäjä VH)

8.00 Aamiainen

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Yksin Jumalan sana, 1 Kor. 11:2. KN.

9.30 – 10.15 Virsitunti. Virsiä 1800 ja 1900 luvuilta. EB.

10.30 – 11.15 Raamattutuntisarja: Aabraham uskon isä ja esikuva. Room. 4:17–22. MS

11.30 – 12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30 – 12.15 Nuorten tunti. Raamatun alkukertomusten (1 Moos. 1 – 3) yhteys uskon kokonaisuuteen: Messias-lupaus, Messiaan syntymä ja kuolema. KN.

13.00 Lounas.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Saunat yms. Ohjelmaharjoituksia, kuorolaulua tms., kulloinkin tarkemmin sovittavana aikana.

18.00 Ruokailu.

19.00 – 19.20. Iltahartaus. Tavoitteeksi: yksin Jumalan tahto. Matt. 6:10b. VH.

19.00 – 20.00 00 Siionin Kantelen lauluja, alun perin suomalaisia. EB. Laululeikki: Ken on luonut.

20.30 Keskusteluhetki: aiheina kirjallisuus, toiminta, Luterilainen, lähetys, ulospäin suuntautuva työ kotimaassa. VH.

Lauantai 10.7. (Päivän vetäjä MB)

8.00 Aamiainen.

9.00 – 9.20 Aamuhartaus. Tavoitteeksi: sielujen pelastus. Ap. 26:29. MB.

9.30 – 10.15 Virsitunti, toivevirsiä koko Virsikirjasta. EB.

10.30 – 11.15. Raamattutuntisarja: Aabraham uskon isä ja esikuva. Room. 4:23–25. MS.

11.30 – 12.15 Lasten tunti, ohjaajat.

11.30 – 12.15 Nuorten tunti. Raamatun alkukertomusten (1 Moos. luvut 1 – 3) yhteys uskon kokonaisuuteen: Messias-lupaus, Messiaan ylösnousemus, ruumiin ylösnousemus, uudet taivaat ja uusi maa, joissa vanhurskaus asuu. EB.

13.00 Lounas.

14.00 – 18.00 Päiväkahvi. Saunat yms. Ohjelmaharjoituksia, kuorolaulua tms., kulloinkin tarkemmin sovittavana aikana.

18.00 Ruokailu.

19.00 – 19.20. Iltahartaus. Tavoitteeksi: “Kaikki Jumalan kunniaksi” 1 Kor. 10:31. MB.

19.00 – 20.00 00 Siionin Kantelen lauluja, alun perin suomalaisia. MB. Laululeikki: Kylväjä.

20.30 Keskusteluhetki: aiheina kirjallisuus, toiminta, Luterilainen, lähetys, ulospäin suuntautuva työ kotimaassa. MB

Sunnuntai 11.7.

8.00 Aamiainen.

9.00 – 9.10 Aamurukous. KN.

9.30 – 10.15 Ehtoolliskirkko (rippipuhe KN).

11.00 – 12.30 Päiväjuhla. Puheet, kukin 10–12 min. Jumalan antama rohkaisu ja turva, VH: minulle nuorena aikuisena, MB: minulle nuorena teologina, EB: minulle maahan muuttajana MS: minulle vanhana paimenena. Lasten esitys. Nuorten esitys.

12.30 Päätöslounas.

Huom. Käytämme vuoden 1938 Virsikirjaa ja vuoden 1961 Siionin Kannelta. EB = Edward Brockwell. MB = Mika Bergman. VH = Vesa Hautala. KN = Kimmo Närhi. MS = Markku Särelä.

Ilmoittautuminen ke 30.6. mennessä pastori Kimmo Närhille p. 040 7567 659 tai kimmo.narhi@luterilainen.com

Leirin hinta on koko ajalta 105 euroa tai 21 euroa vuorokaudelta. Lapset, opiskelijat, työttömät ja yksinhuoltajat puoli hintaa

Maailman edessä

*Minä uskon, Herra,
anna anteeksi epäuskoni!
Lymysin taas piiloon,
vaikka oli tilaisuus todistaa sinusta.
On niin paljon helpompaa vaieta.
Peitit minut armollasi.
Poista kaikki turha pelko,
rohkaise minua Pyhällä Hengelläsi.
Auta luottamaan lupaukseesi:
saan varmasti sinulta oikeat sanat
oikeaan aikaan.*

*Älä anna minun pelätä sitä,
mitä maailma seuraajillesi antaa,
vaan nosta katseeni kohti kieltäjäsi.
Et itsekään kertonut valtakunnastasi
vain sinuun jo uskoville,
vaan kutsuit kaikkia syntisiä,
jopa sinua avoimesti vastustavia,
luoksesi.*

Otiathan koko maailman synnin pois.

*Auta minua uskomaan,
ettei maailma voi voittaa sinua,
koska olet sen jo voittanut.
Sinun on valta, voima ja kunnia
iankaikkisesti.*

Nimim. Pisara

Pastorin virkaan asettaminen

Tampereen Tunnustuksellinen Luterilainen Seurakunta on kutsunut Rev. Edward Brockwellin apulaispastorin virkaan työalueena erityisesti Keski-Suomi. Rev. Brockwell on ottanut kutsun vastaan. Virkaan asettaminen toimitetaan aikuisten leirin alussa, tiistaina 6.7. klo 11 Oriveden Siitamajalla. Tervetuloa!

“Hän (Kristus) astui ylös korkeuteen, hän otti vankeja saaliikseen, hän antoi lahjoja ihmisille.” — — — hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi.” (Ef. 4:8,11)

Kastettu ja konfirmoitu

Diana Belen Hujanen on käynyt rippikoulun Tampereen Tunnustuksellisessa Luterilaisessa Seurakunnassa. Hän on saanut pyhän kasteen syntien anteeksisaamiseksi ja hänet on konfirmoitu 20.5.2010.

“Oi armon merta ihmeellistä / Sen vesi voimallinen on. / Syyn kaiken pesee syntisistä, / Pois meistä torjuu tuomion. / Se synnin vallan hukuttaa, / Mun niin kuin Nooan pelastaa.

Mua yhdisti tää kaste pyhä / Liittohon uskovaisien. / Suo, että heidän kanssaan yhä / Käyn tietä elon iäisen. / Näin halki murheen laakson käyn. / Elämän maassa luonas näyn.” (VK 1938 220:1,6)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja:

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* keskiviikkoisin klo 19-25.8. asti. Poikkeukset: ei jumalanpalvelusta 16.6. ja 7.7. HPE 30.6. ja 18.8. Jumalanpalvelukset toimittaa teol.yo. Mika Bergman tai poikkeustapauksissa teol.yo. Vesa Hautala paitsi niinä päivinä, jolloin vietämme Herran Pyhää Ehtoollista. Silloin jumalanpalveluksen toimittaa past. Kimmo Närhi.

Turku: *Jumalanpalvelus* elokuussa, tarkempi aika ja paikka ilmoitetaan numerossa 7-8.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. Poikkeukset: ei jumalanpalvelusta 20.6. ja 11.7. HPE 17.6. ja 29.8. Jumalanpalvelukset toimittaa teol.yo. Mika Bergman, paitsi 27.6., 4.7. ja 29.8. past. Kimmo Närhi.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* 4.7. (HPE, KN) ja 1.8. (MB) klo 11.

Siitamaaja: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11 paitsi ei 27.6. HPE 20.6. klo 9.30, konfirmaatiojumalanpalveluksen yhteydessä la 26.6. klo 11, 11.7. klo 9.30, su 22.8. klo 11. Jumalanpalveluksien pitäjistä sovitaan tapauskohtaisesti.

Kihniö, Pori, Rovaniemi, Oulu, Tyrnävä, Kokkola, Vaasa, Joensuu. Sovitaan erikseen paikoista ja ajoista.

Leirejä Oriveden Siitamajalla:

Lasten raamattuleiri 15.-20.6.

Rippikoulu 13.-26.6.

Konfirmaatio 26.6. klo 11.

Aikuisten raamattuleiri 6.-11.7.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Vieraanvaraisuudesta ja kiitollisuudesta, Martti Luther.....	154
Pyhä Henki johdattaa kaikkeen totuuteen, KN	155
Nyt on pelastuksen päivä, VH.....	157
“Kuinka tämä voi tapahtua?” KN.....	160
Kristuksen seuraamisesta, MB.....	162
Iäkäs ihminen Jumalan lapsena, EB.....	165
Johannes Kastaja esikuvana meille, RE.....	169
Vanhojen ja nuorten keskinäisestä suhteesta, VIS, Yli 75 v. sitten.....	174
Uusi tunnustuspykälä merkitsi monioppisuuden sallimista, KN.....	177
Matt. 5: 1-32.....	182
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	184-191

Kansi: Helluntain tapahtumat, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2010: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi,

Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy